

системах і мережах, слід зробити висновок, що вся ця сукупність суспільних відносин становить механізм інформатизації охорони громадського порядку, який, відповідно, підлягає адміністративно-правовому регулюванню. В якості предмета такого регулювання слід розглядати окремі елементи такого механізму: оборот інформації, створення, формування, зберігання, обробка, розповсюдження, використання інформаційних ресурсів, створення, використання інформаційних і комунікаційних технологій, що забезпечують процеси інформатизації і задоволення потреб користувачів, забезпечення безпеки інформаційних ресурсів, засобів комунікації, а також всіх учасників відносин в даній сфері.

Список літератури: 1. Про Національну програму інформатизації: Закон України від 04.02.1998 № 74/98-ВР. – Режим доступу: <http://www.nau.kiev.ua/nau10/ukr/doc.php?code=74/98-%d0%92%d0%a0>. – Заголовок з екрану 2. Про Національну програму інформатизації: Закон України від 04.02.1998 № 74/98-ВР. – Режим доступу: <http://www.nau.kiev.ua/nau10/ukr/doc.php?code=74/98-%d0%92%d0%a0>. – Заголовок з екрану

Коробка О.С., старший викладач кафедри державно-правових дисциплін Сумського національного аграрного університету

ДО ПИТАННЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВИБОРІВ В УКРАЇНІ

Мріялося, що в незалежній Україні запанують демократичні цінності, нарешті будуть створені умови для інтелектуального та духовного розвитку людини, зростатиме українська економіка, розвиватиметься інформаційне суспільство. Взамін маємо інфляційну кризу, партії «лідерів», політичне протистояння, яке настільки поглибилось, що виникла реальна загроза для існування парламентаризму.

Очевидно, що в нинішніх умовах, потрібні Конституційна, судова та адміністративна реформи, які б гарантували кожному громадянину не лише умови здійснення вибору кандидатів у всі сфери центральної та місцевої влади, а і створювали реальні механізми впливу на владу та контролю за її діями. Виконати дане завдання покликані інституції інформаційного суспільства. Не даремно, характеристики стану та динаміки інформаційно-комунікаційної сфери виступають сьогодні у якості центральних показників конкурентоспроможності та розвитку кожної країни. Починаючи з 2001 року організація «Світовий Економічний Форум» публікує щорічні звіти щодо електронної готовності країн світу. Індекс електронної готовності є моделлю, котра визначає ступінь готовності країни до участі та використанні переваг розвитку інформаційно-комунікаційних технологій, а також показує слабкі та сильні сторони країни в інформаційно-технологічному відношенні. Загалом,

показники індексу свідчать про низький рівень електронної готовності нашої держави та її громадян до життєдіяльності в умовах інформаційного устрою. Україна займає одне з останніх місць у Європі. Місце України у світі згідно рейтингів конкурентоспроможності, які підраховує міжнародна організація "Світовий Економічний Форум", знаходиться у восьмій десятці: у 2002 році за загальним індексом конкурентоспроможності Україна посідала 77 місце, за індексом технологій – 72, за субіндексом розвитку інформаційно-комунікаційних технологій – 67 [1].

Важко сказати, яке місце посідає Україна серед інших Європейських країн в питанні розвитку парламентаризму, однак, зрозумілою для кожного громадянина країни є політична нестабільність та незрілість в цьому питанні. Недаремно, Парламентською Асамблеєю Ради Європи, в констатуючій частині Резолюції від 19.04.2007 року зазначено: «Враховуючи досвід Європейського парламентаризму, рекомендовано українській владі, політичним силам звернутися до проблем системи парламентських виборів, що може становити одну з причин слабкості політичної системи...». І ще, у п.15.4. Резолюції: «передбачити зміну системи виборів до Верховної Ради, наприклад, шляхом введення відкритих партійних списків, у яких виборці зможуть вказувати свої уподобання щодо конкретних кандидатів включених до партійних списків, запропонованих партіями (блоками), та шляхом поділу України на різні виборчі округи» [2].

Система парламентських виборів має багато складових, які не можуть бути предметом даної публікації, проте, хочемо звернути увагу на наступне. Повністю пропорційна система із закритими виборчими списками та єдиним виборчим округом, що охоплює всю територію України не гарантує обрання парламенту, що представляє українське суспільство в усьому його розмаїтті.

Нажаль, Україна маючи намір інтегруватися в Європейську спільноту, жодного пункту резолюції Парламентської Асамблеї Ради Європи так і не виконала, а саме там був вказаний шлях до подолання політичної кризи в Україні. Крім цього, пропорційна система виборів не забезпечує представлення в парламенті інтересів всього українського народу, всіх регіонів України.

На даний момент із 450 депутатів Верховної Ради : 278 - мешканці Києва, а решта - представники інших регіонів.

Недостатній рівень проінформованості середнього пересічного населення про індивідуальне представлення конкретними особами політичних сил у Верховній Раді призводить до того, що в парламент потрапляють випадкові люди, які по своїм моральним та діловим якостям нездатні виконувати функцію представника законодавчого органу.

Але проблема не тільки у відсутності достатньої інформації про кандидатів Верховної Ради України. Відсутність інформації про економічний, політичний стан, про стосунки з іншими державами та шляхи реалізації передвиборчих обіцянок, а в деяких випадках і про їх негативні наслідки - призводить до того, що виборці віддають свої голоси, не в повній мірі розуміючи кому віддати перевагу.

Оскільки основу інформаційного суспільства складають: рівність прав і обов'язків всіх суб'єктів інформаційного суспільства; повага до прав і свобод людини і громадянина; безпосередня участь органів державної влади та місцевого самоврядування, бізнесу та громадськості в сприянні використання інформаційно-комунікаційних технологій з метою подальшого розвитку відкритого для всіх інформаційного суспільства; забезпечення універсального доступу до інформації та знань, вважаю доцільним підтримати концепцію розвитку інформаційного суспільства, оскільки народ України як єдиний носій влади має право на реалізацію в повному обсязі не лише виборчого права, а і забезпечення інших прав та свобод.

Список літератури: 1. Проект Закону України «Про Концепцію формування інформаційного суспільства» // <http://sluhannya.in.ua/forum> 2. Резолюції Парламентської Асамблеї Ради Європи від 19.04.2007 року // <http://www.pravda.com.ua>

Костюкевич О.К., заступник голови Луцького міськрайонного суду
м. Луцьк

ДО ПИТАННЯ ПРО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВА ГРОМАДЯН НА ІНФОРМАЦІЮ

Проголошення України демократичною, правовою та соціальною державою обумовлює безпосередню та активну участь її громадян у вирішенні органами державної влади та місцевого самоврядування широкого кола різноманітних питань, які пов'язані із забезпеченням життєдіяльності людини, задоволенням її відповідних потреб. Багато в чому взаємовідносини громадян з державними інституціями залежать від рівня їх поінформованості про ті чи інші явища, події, факти.

Серед широкого спектра закріплених в Конституції України прав і свобод людини і громадянина, право на інформацію займає важливе місце, оскільки в сучасних умовах, інформація виступає в якості потужного ресурсу забезпечення динаміки суспільних відносин. В умовах сьогодення інформація стає реальною, майже фізично відчутною силою, а інформаційні ресурси здобувають таке ж значення для держави, як природні, фінансові та інші, які складають її потенціал. Інформаційний вплив на державу, суспільство, громадян вже сьогодні більш ефективний, ніж політичний або економічний. [1; с. 3] Поряд з цим можливості отримання та використання відповідної інформації багато в чому обумовлюють правові можливості громадян, у зв'язку із реалізацією та захистом своїх прав і свобод.

В контексті зазначеного великого значення набуває інформаційне забезпечення громадян в їх стосунках з органами держави та їх посадовими